

Estils

EXPERIÈNCIES VITALS

El llibre *Entre Montserrat i Guatemala*, d'Eulàlia Tort i Bernabé Dalmau, recull les cartes creuades d'un monjo de Montserrat i d'una jove periodista.

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Moltes vegades els mons paral·lels convergeixen, malgrat l'aparent incompatibilitat. Qüestió de sensibilitat, de voluntat, d'esforç. I, per sobre de tot, un amor incondicional a la terra, a la gent, a l'entramat anomenat vida. Un amor que fomenta el respecte i l'agraïment de tot allò viu. Si sumem ambdues paraules, respecte i agraïment, n'obtenim la reverència, que podem resumir com la voluntat de no dessacralitzar res ni ningú.

A cavall del segle XIX i XX, l'austríac Rudolf Steiner, filòsof, artista, educador i moltes etiquetes més, va teixir tot un sistema reverencial de viure que va batejar amb el nom d'antroposofia. Entre les branques d'aquest model integral trobem les claus de la pedagogia waldorf, l'agricultura biodinàmica o la medicina antroposòfica (entre d'altres va participar a la creació dels laboratoris Weleda). Totes aquestes iniciatives, fundades fa gairebé un segle, continuen vigents especialment a Europa, també a casa nostra, amb la presència d'escoles waldorf, aliments biodinàmics amb la certificació Demeter i metges homeòpates que segueixen la corrent antroposòfica. El que ja no és tan habitual és que aquest món antroposòfic convergís amb un món culturalment i geogràficament distant, com és l'islam.

Guardons
Sekem té reconeixements internacionals com el premi Nobel alternatiu

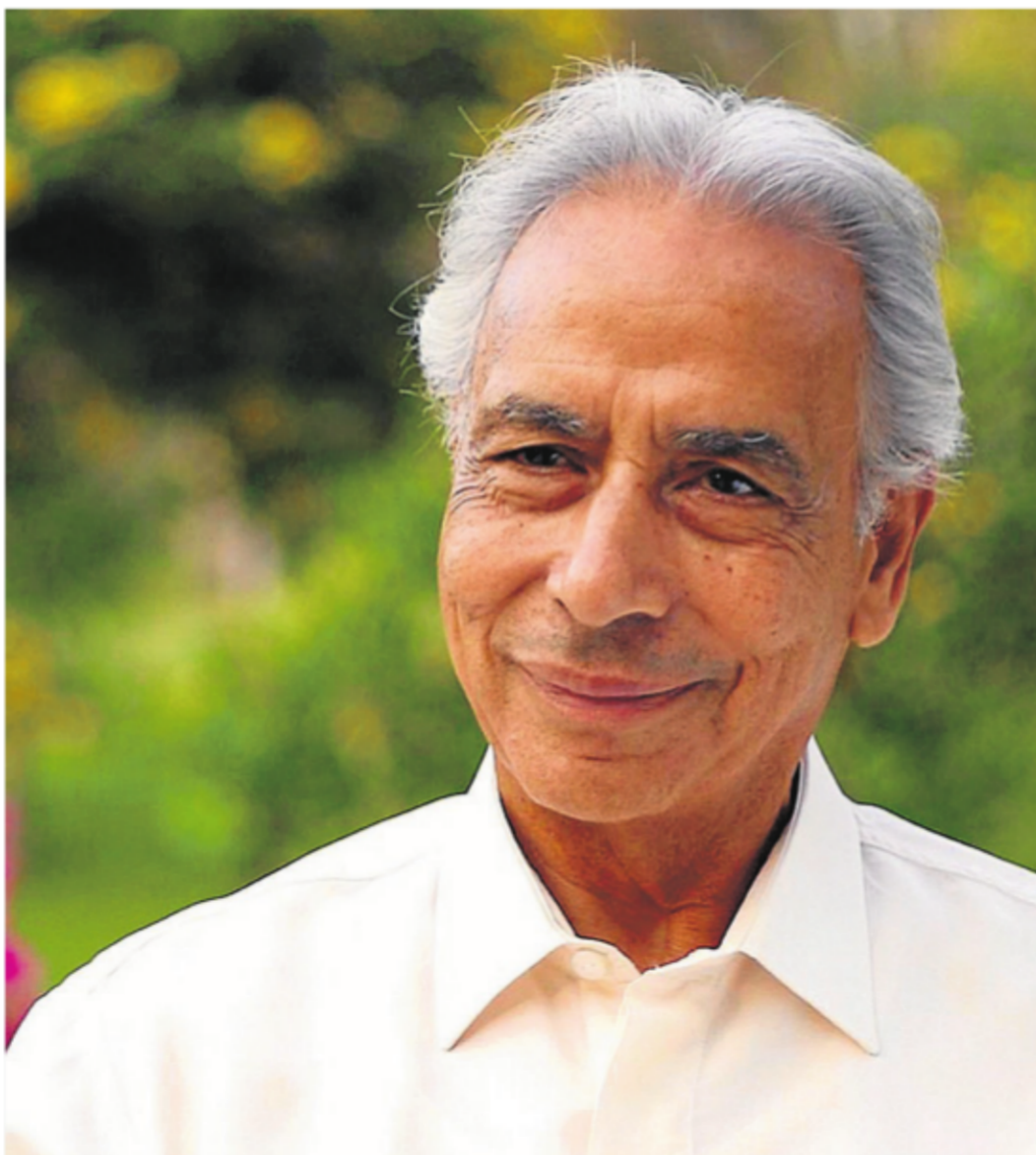
I aquí apareix un nom, Ibrahim Abouleish, nascut a Egipte l'any 1937. A finals de la dècada de 1960, Abouleish va viure a Àustria, on va estudiar medicina i química a la Universitat de Graz. Allà va conèixer la filosofia antroposòfica, de la que se'n va enamorar. Quan va tornar a Egipte l'any 1977, tenia clar que volia convergir els principis estipulats per Rudolf Steiner amb la tradició de la seva terra, una idea qui mèrica però factible quan es disposa de tota la voluntat del món.

Una visió il·luminada

Explica Abouleish que en aquells inicis tenia una forta visió clavada al cor, il·luminadora: "Enmig de la sorra i el desert em vaig veure a mi mateix dret, com un pou del que en surt aigua. Plantava arbres, plantes i flors que regava amb les benivolgudes gotes. El pou d'aigua freda atreia als éssers humans i als animals. Els arbres donaven ombra, la terra reverdia, les fragàncies de les flors ens inundaven, els insectes, els ocells i papallones mostraven la seva devoció a Déu com si estiguessin recitant la primera sura de l'Alcorà. Els humans, en perce-

Sekem: model per a la sostenibilitat a Egipte

Casant l'antroposofia europea i la tradició musulmana, el projecte d'Ibrahim Abouleish ha esdevingut un referent

bre l'elogi ocult de Déu, anaven amb molta cura i contemplaven tot allò creat com un reflex del paradís a la terra. Per a mi, aquesta idea d'un oasi enmig d'un entorn hostil és com la imatge de la resurrecció a l'albada, després d'un llarg períple per la nit del desert. Se'm va mostrar com un model factible abans que comencés la feina real al desert". Aquesta mena de revelació va donar llum a Sekem, que amb el temps ha esdevingut un model per al desenvolupament sostenible, amb diversos reconeixements internacionals (com el Premi Nobel Alternatiu el 2003, el Business for Peace el 2012 o el Land for Life de Nacions Unides el 2015 per combatre la desertificació). Avui, Sekem té

Ibrahim Abouleish va néixer a Egipte el 1937. És el creador de Sekem, que avui en dia té granges biodinàmiques i fa quatre anys va fundar la Universitat Heliópolis.

SEKEM.COM

les seves pròpies granges biodinàmiques i amb la creació de l'Associació Biodinàmica d'Egipte (EBDA) contribueix a que gairebé un miler de camperols egipcis canviïn les seves tècniques de cultiu en favor de l'agricultura ecològica. L'EBDA també va ser la primera certificadora del món que va controlar el cultiu de cotó orgànic des de 1991.

Amb aquests anys en funcionament, Sekem ha fundat diverses empreses en l'àmbit de l'agricultura i la ramaderia, la fitofarmàcia, els tèxtils orgànics i l'alimentació ecològica, convertint-se en líders del mercat egipci. També han iniciat la Fundació per al Desenvolupament, que gestiona diverses escoles, llar d'in-

fants, un espai de formació i un centre mèdic. Fa quatre anys van inaugurar la Universitat Heliópolis per al desenvolupament sostenible, un somni d'Abouleish fet realitat. La granja mare de Sekem està situada en un terreny de 300 hectàrees a prop de Belbeis, a 60 kilòmetres del Caire.

Espiritualitat sostenible

"El grup d'empreses comença a un nivell pràctic per guarir la terra mitjançant l'aplicació de mètodes d'agricultura biodinàmica -explica Ibrahim Abouleish-. A través d'aquest mètode tenim matèria prima que ens permet desenvolupar i fabricar medicina natural i una gamma ampla d'altres productes que compleixen els estàndards de qualitat més alts, els quals s'adapten a les necessitats dels nostres consumidors, tant d'Europa com dels nostres socis locals, assolint el que anomenem 'economia de l'amor'. Un altre dels objectius és educar els nostres nens i joves, consolidant tant les seves habilitats cognitives i pràctiques, alhora que es realça la seva llibertat com a persones".

Per aquest vincle amb el model antroposòfic, Sekem té una relació directa amb entitats europees, especialment alemanyes, que distribueixen els seus productes i també envien els seus membres a fer tasques de voluntariat i formació. Per a moltes d'aquestes persones europees, l'aparent contradicció entre el model antroposòfic i un sistema tradicional com l'egipci té molts punts en comú

Impulsor
Ha fundat empreses d'agricultura, ramaderia, de tèxtil o alimentació ecològica

que faciliten la integració, com per exemple el reconeixement d'una realitat espiritual viva i que domina tots els àmbits de la vida. Allò que en cultures molt materials es pot veure amb suspicàcia i titllat d'esotèric i sense valor científic, comunitats marcades encara per una noció religiosa poden acceptar d'una forma més natural maneres de cultivar i treballar que no tinguin en compte únicament els valors materials i tangibles. D'altra banda, com explica Abouleish, els preceptes espirituals no tenen perquè dissociar-se del desenvolupament econòmic i del benestar. El principal lema de Sekem, diu aquest pioner, el trobem a l'Alcorà, on llegim: "Déu no canvia la condició d'un poble mentre aquest no es canvia a ell mateix". Aquest fonament equilibrat entre la dimensió espiritual i la material, d'esforç col·lectiu i reverencial alhora, ha fet que rebés també el respecte de la comunitat local, que en un principi mirava amb reticència les innovacions i les propostes de Sekem, una cosa que amb els anys ha virat completament per esdevenir una llavor d'esperança en un món complex. —

OPINIÓ

El final del dejú

EULÀLIA FANAR

INVESTIGADORA EN TEMES DE GÈNERE I CONFLICTE

Una amiga musulmana em convida al primer dinar després de tot un mes de dejuni de Ramadà. És dia de festa, de comunió, de joia per haver passat una prova d'autocontrol exigent. A la casa de camp, les catifes han sortit al pati, les aromes d'espècies i els crits de la canalla van omplint tots els racons. Mica en mica arriba la gent: els seus rostres expressen alegria, però també la serenitat que els ha propiciat tants dies de disciplina interior. Moltes vegades ens pot semblar que aquest tipus de pràctiques són estrambòtiques, amb certa patina de fanatisme irracional que poc conjuguen amb una societat que sembla haver deixat enrere tot el que no sigui funcional. Si fem un dejú, en busquem la seva recompensa nutricional i terapèutica; si movem el cos, en diem exercici...

M'expliquen que el ramadà s'associa des de fora amb la manca de menjar, però que això només és un dels seus aspectes. Certament, el més visible, però no el més fonamental. Deixar de menjar és

Deixar de menjar és omplir-se de res, i aquest res, des d'un cantó devocional, l'ocupa Déu

omplir-se de res, i aquest res, des d'un cantó devocional, l'ocupa Déu. En aquest sentit, diu la tradició musulmana, tots els actes que fa un fidel són per a ell mateix, menys el dejú, que és una pràctica oferida exclusivament a Déu.

La meua amiga, sempre irònica, em diu que és com la posada a punt anual dels cotxes, una neteja i un centrament necessari com a mínim una vegada a l'any. I, amb un posat de tristesa, es lamenta com de ràpid es torna a descentrar, a embrutar, a seguir amb les inèrcies no sempre beneficioses per al cos i per a l'esperit.

Potser, em dic a mi mateixa, la pervivència mil·lenària i massiva d'un dejú dur i llarg és degui precisament a aquesta recol·locació interior sumada a l'alegria que desperta el seu final, com qui torna a casa després d'unes llargues i necessàries vacances. —

FIRMA FOTO